

EL TEMPS

El "poder català"

DIRECCIÓ, ADMINISTRACIÓ, PUBLICITAT I VENDES: Avda. del Baró de Càrcer, 40, 13. 46001 València. Telèfon: (96) 352 48 69. Fax: (96) 352 09 83.

REDACCIÓ DE BARCELONA: Carrer de Casanova, 46, 4-2. 08011 Barcelona. Telèfon: (93) 323 00 71. Fax: (93) 323 35 41.

REDACCIÓ DE MALLORCA: Plaça de Caterina de Thomàs, 4, 4rt, B. 07001 Palma de Mallorca. Telèfon: (971) 72 07 63.

EDITA: Edicions del País Valencià, SA.
PRESIDENT: Rafael Mansanet.
EDITOR: Eliseu Climent.

DIRECTOR: Oriol Castanys.
CAP DE REDACCIÓ: Miquel Alberola.

REDACCIÓ DE VALÈNCIA: Ismael L. Belda, Ignasi Pellicer, Jordi Sebastià.

REDACCIÓ DE BARCELONA: Eduard Company, Xavier Duran, Oriol Malló, Pere Martí, Sílvia Monfort, Eduard Voltas.

REDACCIÓ DE MALLORCA: Miquel Payaras.

CORRESPONSALS: M.C. Grau (Andorra), Cinta Bellmunt (Tarragona), Patrícia Alberola (Alacant), Xevi Planas (Girona), Univers Bertrana (Perpinyà), Judith Casaprima (Lleida).

FOTÒGRAPS: Joan Celià, Rafa Gil, Jordi Morena.

IL·LUSTRADORS: Salva Llosà, Sento.
RÚBRIQUES: Ramon Barnils, Pere Calders, Fabià Estapé, Joan F. Mira, Josep M. Sanmartí.

COL·LABORADORS: Antoni Albalat, Andreu Alfaro, Adolf Beltran, Francesc Bueno, Joan A. Benach, Francesc Caballero, Carles Capdevila, Antoni Castel, Jaume Comellas, Santiago Cucurella, Martí Domínguez, Llibert Ferrí, Vicent Franch, Carles Gàmez, Manuel Garcia, José Luis Guamer, Juan M. Játiva, Enric A. Llobregat, Josep M. Lloró, Assumpció Maresma, Josep Morell, Sergi Pàmies, Josep M. Pasqual, Vicent Partal, J.J. Pérez Benlloch, Toni Picazo, Eva Piquer, Miquel Porta Perales, Antoni Reig, Màrius Serra, Josep Lluís Sirera, Lluç Soler, Marc Soler, Ferran Torrent, Xúlio Ricardo Trigo.

ARXIU: Jesús Prats (Fotografia).

PUBLICITAT I PROMOCIÓ: Jordi Enguix (Cap de publicitat), Joana Vallés (Barcelona).

SUBSCRIPCIONS: Begonya Pardo.

PRODUCCIÓ: Francesc Sellés, (Correcció lingüística), Lina Casanovas (Maquetació), Faust Ripoll (Edició).

DISSENY: Enric Satué.

FOTOMECÀNICA: Gràfiques Papallona, Anón, Selecrom.

IMPRESSIÓ: Gràfiques Morvedre.

DIPÒSIT LEGAL: V.853-1984

Sol·licitat control d'OJD

Cap part d'aquesta publicació pot ser reproduïda per cap mitjà, ja sigui mecànic, fotoquímica, electroòptica, magnètica, de fotocòpia, o qualsevol altre, sense previ permís de l'editor.

La circumstància que l'actual govern central inclou tres ministres nascuts a Catalunya, entre ells el vice-president, i que un petit grupat d'alts càrrecs de l'administració de l'estat i de les empreses públiques agafen cada divendres l'avió Madrid-Barcelona per passar a casa el cap de setmana, ha produït un cert rebombori a la capital de regne. Reflectit profusament a la premsa i, segons sembla, també pels *mentideros de la villa*. De sobte pareix, com diu un diari, que s'ha descobert "una extensa i poderosa red -de catalans- cuyos dominios se extenderian a casi todos los ámbitos y cuyos ignotos dedos alcanzarían los más vitales resortes". Deixant de banda la ironia d'aquestes frases, que implica la seua escassa realitat, el fet és que la sensació sí que és real: A Madrid *creuen* que estan inundats de catalans. Creuen que la presència catalana al govern és potser excessiva, que hi ha massa catalans en llocs clau dels organismes públics -del Teatro Real fins a la Caja Postal-, i que el PSC té un pes considerat també excessiu dins del PSOE. D'això, en diuen "el poder català". Curiosament, quan pels nombres i les proporcions seria molt més exacte, ningú no ha parlat ni parla del "poder andalús", que és ben visible i espectacular, ni del "poder basc", ni menys encara del "poder castellà", que caldria mesurar i resultaria el de volum més gros. Igual que mai no s'ha parlat pel nombre de ministres o d'alts càrrecs, del repetit "poder galleg". I no se n'ha parlat perquè aquests "poders" no han existit mai. Mò més ha existit, i existeix, el poder de l'estat, el poder espanyol, que recluta els seus homes i executors allà on les circumstàncies del moment ho fan més convenient o més fàcil.

Sembla, però, que és normal, i no mereix comentari, que el poder de l'estat estiga ple de castellans, andalusos, bascos i gallegos. I que estiga buit de catalans (i molt més encara de valencians). Per això, quan hi ha a Madrid

simplement *alguns* catalans en llocs de poder, es parla de *poder català*. Altres vegades -en temps de la Primera República, o de la Segona, o en temps de Franco, o en el primer govern del PSOE- també hi ha hagut una certa presència catalana al govern (sempre, com ara, inferior al pes real de Catalunya dins l'estat), i també ha estat considerada excessiva i un punt perillosa. ¿Per què deu ser que només els catalans, i no els gallegos i els andalusos, són sospitosos quan formen una petita -sempre petita- pinya a Madrid? ¿Per què deu ser, si van a Madrid precisament a servir l'estat i a treballar per Espanya? Deu ser que a Madrid no s'han adonat d'una cosa elemental: que allà, al servei d'Espanya i de l'estat, *no hi pot haver* un poder català. I que en tot cas, la presència catalana reforça més encara la cohesió i el poder de l'estat. Perquè els catalans, que van a Madrid a "fer feina", treballen per l'estat, amb exemplar fidelitat i honestat, i en general amb eficàcia superior a la mitjana. Feta la feina, se'n tornen a casa. Ni es queden amb l'estat, ni l'ocupen, ni el fan seu, simplement, *treballen* per a l'estat, que és una cosa completament diferent. L'estat és d'uns altres.

També sembla que a Madrid arriben a pensar que l'únic *poder català* possible és el poder dels catalans a Catalunya. O aquella part de poder que es puga exercir a Catalunya, i que no depenga d'un poder superior i exterior. Els catalans -menys encara els valencians- no tindran mai *poder* a Espanya. No el tindran mai en tant que catalans o valencians només poden aspirar a un poder: el que arribe a tenir el seu propi país. I aquest poder només augmentaria en tant en quant, i en la mateixa proporció en què, es redueca el "poder espanyol". Que ara com ara és l'únic poder digne de tal nom. La resta són ganes de parlar sense substància.

